

В новом статусе

Николаевскому железнодорожному техникуму – 120 лет! Возраст, учитывая 225-летнюю историю нашего города, – весьма солидный. Да что там говорить, даже в системе «Укрзалізниця» НТЖТ – один из самых старых и уважаемых вузов, основанный в далеком 1894 году.

Поздравить преподавательский состав и студенчество 6 ноября, в День работников железнодорожного транспорта, пришли первый заместитель губернатора, Герой Украины Николай Романчук, председатель областного совета Тарас Крещинь, заместитель городского головы Маргарита Сапожникова, и о. главы администрации Заводского района Николай Мишишен, представители управления образования и почетные гости. Они поблагодарили коллектив учебного заведения за активную общественную позицию и пожелали развитого чувства достоинства, патриотизма, беззаветной любви к родной земле, сил, оптимизма и вдохновения.

Кроме своего профессионального праздника и дня рождения, николаевские железнодорожники – студенты и преподаватели – отмечают еще одно событие, не менее значимое в жизни учебного заведения: переход «под крыло» Днепропетровского национального университета имени академика В. Лазаряна. Отныне техникум – Николаевский колледж транспортной инфраструктуры Днепропетровского национального университета железнодорожного транспорта имени академика В. Лазаряна.

Событие это печальное и одновременно приятное. Печальное, потому что наше учебное заведение – единственное в Украине носило

имя выдающегося ученого в области транспорта – Владимира Николаевича Образцова (академика АН СССР, лауреата двух Сталинских премий, отца Сергея Образцова – основателя и художественного руководителя Театра кукол в Москве) и было самостоятельной единицей в сфере образования все 120 лет своей истории. Однако переход под эгиду Днепропетровского нацио-

ли технологические, инженерные институты, университеты. Учебные помещения для подготовки низших техников железнодорожной службы стали организовываться с 1869 г.

В 1894 г. открыли такое училище и в Николаеве. Необходимость в кадрах стояла острая: к тому времени в нашем городе действовали верфи, порт, элеватор и железнодорожный вокзал.

Ученики III класса, успешно выдержавшие выпускные испытания, откомандировывались училищем для отбывания двухлетней практики по железной дороге, по ремонту путей и зданий, после чего получали звание «техников по службе ремонта путей и по строительной части на железных дорогах».

Уровень преподавания был столь высок, что в 1897 г. училище получило бронзовую медаль и диплом от Николаевского отделения Российского технического общества за работы, экспонируемые на техническо-ремесленной выставке в Николаеве.

За 120 лет жизни Николаевское училище, а потом – техникум, превратило свою работу всего один-единственный раз: в период фашистской оккупации. Тогда техникум эвакуировали за Волгу, как и большинство предприятий и учебных заведений на временно оккупированной территории.

Сегодня выпускники бывшего НТЖТ им. академика Образцова занимают ответственные посты на железнодорожном транспорте, в промышленности и науке. Среди выпускников – Герои Социалистического Труда и ученые, военные и политики, журналисты и педагоги.

Хочется верить, что новый жизненный цикл вуза благотворно скажется на его развитии и принесет много нового.

С юбилеем!

Александр Сайковский, выпускник 1997 года

Источник: газета «Вечерний Николаев», № 132

нального университета – это качественно новый уровень, о чем не преминули сообщить директор колледжа, профессор Виктор Диданов (кстати, лауреат ежегодной городской программы «Горожанин года» 2010 года) и ректор ДНУЖТ доктор технических наук, профессор Александр Пшыньюк.

В конце 19 века бурное развитие сети железных дорог поставило вопрос о подготовке квалифицированных кадров. Инженеров готови-

С 26 октября 1896 г. училище помещалось в собственном большом двухэтажном здании, освещенном электричеством. При нем действовали церковь, библиотека, плотнично-столярная и кузнечно-слесарная мастерские, в которых работали все учащиеся в послеобеденное время, летом проходили практические занятия по съемке и нивелировке, по строительству и железнодорожному делу.

Назустріч прекрасному

Студенти механічного факультету (пр. 331, 332, 327, 329, 339) відвідали Дніпропетровський художній музей. Організаторами заходу були доцент каф. «Будівельна механіка» Л. Недужа та зав. відділом науково-технічної бібліотеки Н. Долматова.

Сьогодні колекція музею налічує 8,5 тисяч творів живопису, скульптури, графіки та предметів декоративно-ужиткового мистецтва XVI–XXI ст. Останнім часом фонди музею значно поповнилися роботами сучасних митців Дніпропетровщини. Особливе місце у музейній колекції займають твори славетних

майстрів петриківського декоративного розпису: П. Павленко, Т. Пати, Н. Білокінь, В. Соколенка, Ф. Панка. Взагалі художній музей можна назвати музеєм мистецтва нашої держави на всіх етапах її розвитку.

Колектив музею гостинно зустрів нас, надав чудового екскурсовода, який цікаво та змістовно розповів про історію живопису та про виставлені картини майстрів.

Гордістю музейної колекції стало зібрання робіт екатеринславського художника-символіста Михайла Сапожникова. Творчість цього художника раніше практично

не вивчалася, індивідуальних виставок у нього не було, тільки невелика частина робіт, що представлені в музеї. У невеликому залі – картини, які писав Сапожников, будучи вже прикутим до ліжка важкою хворобою. Тому зображував він те, що бачив з вікна – в різну пору року, доби, з різним настроєм. І називав свої етюди він просто «мотиви». Мотив № 1, № 2 і так далі. Кожен «мотив» – це особливий стан художника, і глядачем вони теж сприймаються по-різному. Всі свої картини Михайло Сапожников обов'язково супроводжував текстами з Біблії.

Також до Всесвітнього дня хисту тварин у Дніпропетровському художньому музеї відкрилася персональна виставка молодого дніпропетровської художниці Катерини Селяніної. Зображення тварин в живописі, графіці викликають такий же інтерес у глядачів, як портрети відомих людей. І це цілком природно. Адже ще здавна, понад 30 тисяч років тому, люди почали зображати на скелях саме тварин, бо ж їхні світи надто тісно взаємодіяли – як на побутовому, так і духовному рівнях.

М. Онисенко, Я. Степаненко, зр. 332

Легенда ДІІТу

Микола Романович Ющенко народився 3 грудня 1904 р. в селі Марчихіна Буда Ямпільського району Сумської області в сім'ї селян. Початкову освіту Микола Романович отримав у сільській школі, а середню – при Глухівському педагогічному інституті.

З 1923 по 1930 рік Микола Романович навчався в Київському інституті інженерів залізничного транспорту (КІІТ) та працював за сумісництвом інженером відділу тяги при управлінні Південно-Західної залізниці. Після закінчення інституту молодого фахівця Ющенко розподіляють на кафедру «Станції та

вузли» Київського інституту інженерів залізничного транспорту, де він працював на посаді асистента до 1932 року.

Після закриття КІІТу в 1933 році асистента М. Ющенка, як талановитого викладача фізико-математичних дисциплін та висококваліфікованого інженера-залізничника, переведено на посаду доцента кафедри «Станції та вузли» Московського інституту інженерів залізничного транспорту (МІІТ), яку він обіймав до 1937 року. Викладання в МІІТі Микола Романович поєднував з роботою в Мосдніпротрансі на посадах старшого інженера та керівника групи типового проектування станцій та вузлів.

В 1937 році Микола Романович Ющенко очолює кафедру «Станції та вузли» Дніпропетровського інституту інженерів залізничного транспорту (ДІІТ). На цій посаді він працював до 1972 року.

В 1940 році доцент М. Р. Ющенко під науковим керівництвом професора В. М. Образцова захистив кандидатську дисертацію на тему «Проектування плану та профілю сортувальних гірок».

В роки Великої Вітчизняної війни, коли ДІІТ перебував в евакуації в м. Новосибірськ, під керівництвом М. Р. Ющенка вперше в СРСР розроблено та впроваджено Єдиний технологічний процес роботи Кузнєцького металургійного комбінату та станції Новокуз-

нець-Сортувальний Томської залізниці, що дозволило збільшити вилус металу для потреб оборони держави. В подальшому колективом наукових співробітників ДІІТу на чолі з М. Ющенком розроблено єдині технологічні процеси роботи багатьох залізничних станцій і промислових підприємств.

В 1950 році Микола Романович успішно захистив докторську дисертацію на тему «Теоретичні основи ритмічної роботи станцій та дільниць промислових підприємств».

З 1950 року М. Р. Ющенко призначений на посаду проректора ДІІТу, а з 1958 по 1971 рік Микола Романович очолює ДІІТ на посаді ректора.

У 1961 році під керівництвом професора М. Р. Ющенка при кафедрі «Станції та вузли» ДІІТу створена і успішно працює і по цей час галузева науково-дослідна гірковипробувальна лабораторія.

В період з 1972 по 1995 рік Микола Романович Ющенко працює на посаді професора кафедри «Станції та вузли».

28 лютого 1995 року після тривалої хвороби професор М. Р. Ющенко пішов з життя.

Професор М. Р. Ющенко є автором перших типових конструкцій гіркових горловин та методики їх аналітичного розрахунку; співавтоном конструкції паркового вагонного уповільнювача типу РНЗ-2.

Під його керівництвом розроблено проекти крупних механізованих сортувальних гірок, в т. ч. на станціях Чита, Оренбург, Ховріно, Шевченко та ін.

Професором М. Р. Ющенком опубліковано понад 100 фундаментальних наукових праць; отримано 7 авторських свідоцтв; розроблено 46 проектів та технологічних процесів для виробництва.

Професор М. Р. Ющенко – засновник наукової школи взаємодії промислових підприємств і залізничного транспорту; він був провідним спеціалістом в галузі проектування та експлуатації сортувальних гірок. Під його керівництвом захищено 17 кандидатських та 1 докторську дисертації.

За наукову роботу і допомогу виробництву Микола Романович Ющенко нагороджений: медаллю «За доблестний труд в ВОВ»; знаком «Почесному залізничнику»; «Знаком Почёта»; орденом Леніна; орденом Трудового Червоного Знамени; срібною медаллю ВДІП СРСР (за розробку нового вагонного уповільнювача РНЗ-2).

За значний внесок у розвиток науки та плідну діяльність в галузі підготовки фахівців для залізничного транспорту Миколі Романовичу Ющенко присвоєно звання Винахідник СРСР та Заслужений працівник вищої школи УРСР.

Краща, прикордонна

Станція Мостиська – прикордонна, першого класу, основний напрям роботи – здача та прийом вантажів.

Очолює колектив станції Петро Паук, досвідчений керівник, який за якісне виконання своїх обов'язків отримав звання «Почесний залізничник» не тільки в Україні, а й від керівництва Польських залізниць. Згодом він став і заслуженим працівником транспорту Польщі. Поza тим, отримав грамоту від Кабінету Міністрів України. Має і чимало інших відзнак, одна з яких – грамота від генерала військ НАТО, яку отримав у 2007 р. Три роки поспіль війська Північно-атлантичного альянсу їздили на військовий полігон у Яворові, а на станції Мостиська ІІ перелантажували військову техніку. Робили це швидко і якісно, випереджаючи виконання доволі жорстких графіків.

Петро Іванович Паук молодим спеціалістом прийшов на станцію Мостиська в далекому 1971-му. За кілька років пройшов майже всі посади, які були на станції, і йому довірили очолити колектив. Ставка керівництва Львівської залізниці зіграла – під керівництвом Петра Івановича стала однією з кращих на магістралі.

Саме тут впроваджено не одну новітню технологію. Наприклад, на станції встановлено не тільки єдину в Україні систему розсування колісних пар СУВ-2000 (яка автоматично змінює ширину колії, що дозволяє значно прискорити перевезення вантажів та пасажирів залізничним транспортом), а й унікальну на Львівській залізниці котельню, яка працює від енергії землі!!! Між іншим, саме через станцію Мостиська ІІ вперше пішли вантажі за уніфікованою накладною ЦІМ/СМГС.

Робота на прикордонній станції не тільки більш напружена, ніж на інших станціях, тому що вимагає додаткових зусиль по узгодженню передачі вантажів з нашої, широкої колії, на європейську вузькоколійку, а й ще потребує неабияких дипломатичних зусиль, адже і начальник, і його підлеглі щоденно плідно спілкуються зі своїми польськими колегами. До речі, мовного бар'єру тут немає – поляки добре розуміють українську мову, а наші залізничники бігло розмовляють польською. Здавання і приймання поїздів здійснюється на польській території, тому там постійно пра-

цюють декілька працівників Львівської магістралі, а польські комерційні агенти перебувають на станції Мостиська ІІ. Робота залізничників ведеться у взаємодії з митною, прикордонною та ветеринарною службами.

Останнім часом у зв'язку з нестабільною ситуацією на сході країни, показники вантажної роботи впали. Але Петро Іванович певен, що ситуація невдовзі зміниться. Нині Польща активно переходить на альтернативні види палива, а в Україні вже є підприємці, які хочуть возити у сусідню країну тирсу та інші відходи деревини. Наразі вони вивчають тарифи перевезень та інших послуг, які надає залізниця. Тож товарообмін на кордоні може зрости.

До речі, на станції для цього є всі умови: потужності для перевантажування контейнерів, цистерн, силучих та тарно-штучних матеріалів, діє майже 20 електрокозлових кранів. Щодня тут можуть перевантажувати близько 300 вагонів. Такі показники станція демонструвала десять років тому, коли ввесь потік енергетичного вугілля і коксу для ТЕС України йшов через станцію Мостиська ІІ. Тоді вона була найкраща за вироб-

ничими показниками у Львівській дирекції залізничних перевезень.

Безумовно, досягти високих показників вдається завдяки добре підбраному та роками згуртованому колективу професіоналів, більшість з якого – випускники ДІІТу. А саме: Оксана Рижак та Роман Хамурда (на фото) – заступники начальника станції; чергові по станції – Роман Макаруха та Олександр

Павлішак; комерційні агенти – Лілія Комар, Галина Зюбер та Ольга Хома. Випускники нашого університету з теплотою відгукуються про своїх викладачів, дипломних керівників і додають, що пишуться тим, що вони є членами великої родини під назвою ДІІТ.

*Лариса Марценюк,
фото автора*

Подвиг в ім'я перемоги

23 жовтня у Палаці культури студентів за участю міської Ради ветеранів Великої Вітчизняної війни, ветеранів Збройних сил України, студентів військової кафедри відбулась науково-практична конференція на тему «Подвиг в ім'я Перемоги», присвячена 70 річчю звільнення України. Мета конференції – увіковічити у пам'яті молоді значення Великої Перемоги, героїзму і мужності старшого покоління, проявлені в боротьбі з фашизмом за звільнення України від «коричневої чуми» 20-го століття.

з Лівобережної України розповів учасник Великої Вітчизняної війни і випускник ДІТУ Г. Г. Гапоненко.

Курсант кафедри військової підготовки сержант К. Нецигнорук розповів про організацію військово-патріотичного виховання в університеті, військової кафедри та заповняв, що молоде покоління буде гідно продовжувати й примножувати бойові та трудові традиції ветеранів.

А потім були чудові концертні номери художньої самодіяльності курсантів кафедри військової під-

Захід почався з покладання квітів ветеранами, курсантами кафедри військової підготовки спеціалістів Держспецтрансслужби, ліцеїстами до пам'ятника студентам ДІТУ, що загинули у роки Великої Вітчизняної війни. У Палаці культури ветеранів зустріли піснями періоду війни, змістовною виставкою літератури, підготовленою працівниками бібліотеки університету.

Відкрив конференцію голова міської Ради організації ветеранів генерал-полковник О. Клешня.

Цікавими і змістовними були виступи учасників тих суворих років. Зокрема про вигнання ворога

готовки та колективу «Харизма». Лунали пісні «Смуглянка», «На беззямній висоті», «Темная ночь», «Пора в путь дорогу».

Наостанку голова Ради ветеранів міста генерал-полковник О. Клешня подякував ректору університету О. Пшіньку та начальнику кафедри військової підготовки професору А. Радкевичу за активне сприяння в проведенні військово-патріотичного заходу в університеті за участю великої кількості молоді.

Здоров'я та натхнення Вам, дорогі ветерани!

70-річчя визволення України

7 жовтня біля меморіалу вічної слави зібрались ветерани м. Дніпропетровська за нагоди 70-ї річниці визволення України від фашистських загарбників. Вони вшанували пам'ять загиблих хвилиною мовчання і поклали квіти до вічного вогню. Діти випустили в небо кульки і білі голубів – символ миру.

Найжорстокіша, найкривавіша війна забрала під час визволення України мільйони людських життів, залишилась кривавим відбитком в душах і свідомості багатьох людей.

В Дніпропетровську живуть 49 визволителів Дніпропетровська, 448 визволителів України, 31 356 чоловік, що мають статус ветерана війни і 18 728 – учасника війни.

Зі словами вдячності до ветеранів звернувся міський голова І. Куліченко.

З нагоди 70-річчя пролунали десь залів військового салюту.

Серед тих, хто віддав шану Героям-визволителям України, були і курсанти кафедри військової підготовки спеціалістів Держспецтрансслужби Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту ім. академіка В. Лазаряна.

Святковий однострій очолив начальник навчального курсу майор М. Гернич. Чітко карбувався курсантський крок, погляди військово-службовців були звернені в бік Меморіалу та ветеранів Великої Вітчизняної війни. Пам'ять про подвиг народу завжди залишиться в серцях нинішніх захисників.

Забути ми не маємо права!

Полковник В. Пастушенко, заступник начальника кафедри з виховної роботи

ДІТ – флагман інновацій випереджаючої екологічної освіти сільської молоді

Освіта в інтересах стійкого розвитку – пріоритетний напрямок дій у ХХІ сторіччі. Згідно із Концепцією екологічної освіти України інклюзивність, територіальна розосередженість та неперервність екологічної освіти упродовж усього життя є головними пріоритетами державної екологічної політики. У цьому сенсі загальні навчальні заклади сільської місцевості є особливою ланкою формування освіти в інтересах стійкого розвитку. Висока соціальна ініціатива молоді та сильний історично зумовлений зв'язок дитини (як члена місцевої громади) зі власною землею формують особливості упродовження просвітництва у сільській місцевості.

Незважаючи на це, екологічна освіта серед молоді сільської місцевості здебільшого позбавлена практичної складової. Це зумовлено об'єктивними та суб'єктивними причинами. Дефіцит фінансування та брак специфічних кадрів освіти не дозволяють створити спеціальні ресурсні центри екологічної освіти в межах однієї сільської громади. З іншого боку, низька матеріальна база шкіл сільської місцевості робить неможливим розвиток практичних напрямків екологічного виховання (наприклад, прикладної чи інженерної екології). Все це призводить до дисбалансу в освіті – ми навчаємо дитину дбайливого ставлення до природних ресурсів, проте не надаємо практичних рекомендацій щодо його впровадження.

І доки більшість освітян лише замислюються над цим процесом, наш університет інтенсивно впроваджує ідеї освіти в інтересах стійкого розвитку – випереджаючи час та колеґ освітньої галузі.

Інноваційну діяльність з формування випереджаючої освіти наш університет розпочав ще на весні 2012 році. Більше трьох років тому ректор університету виступив з ініціативою формування специфічного освітнього середовища у моделі «Сільська школа – ВНЗ – Органи місцевого самоврядування».

Головна особливість цієї інновації – посилення зв'язку шкіл сільської місцевості з органами місцевого самоврядування. Гуртовність громади заради вирішення локальних проблем – історично зумовлена особливість сільської місцевості. Тісний взаємозв'язок громади та державної системи управління надає можливість інтенсифікувати впровадження різноманітних форм екологічної освіти, зокрема у площині практичної реалізації. В рамках моделі «Сільська школа – ВНЗ – Органи місцевого самоврядування» наш університет виступає проміжною ланкою з формування постійного та конструктивного освітнього діалогу. Це – головне досягнення випереджаючої освіти в інтересах стійкого розвитку.

На першому етапі університет впроваджував цю ініціативу в напрямках науково-технічної, педа-

гогічної та інноваційної співпраці з органами місцевого самоврядування Томаківського району. Трохи згодом досвід цієї співпраці було поширено на інші райони нашої області. Наразі фахівці університету на творчих засадах реалізують цю інноваційну діяльність у Павлоградському та Верхньодніпровському районах Дніпропетровської області.

Формування освітнього середовища «Сільська школа – ВНЗ – Органи місцевого самоврядування» вже реалізовано у багатьох формах освітньої співпраці. На основі науково-технічної бази університету постійно відбувається неформальне позакурсне екологічне навчання, виконуються учнівські науково-дослідні роботи. З метою підвищення специфічної кваліфікації вчителів регулярно проводяться тренінги з педагогічної майстерності та основ наукової творчості. Наукова спільнота університету залучає учнівські та педагогічні колективи сільських шкіл до спільних наукових та громадських заходів. Два роки поспіль учні районних шкіл Дніпропетровської області беруть участь у роботі студентських наукових конференцій університету. Співробітники університету надають науково-технічну та методичну підтримку органам місцевого самоврядування у реалізації природоохоронних та енергозберігаючих проектів громади.

З метою створення середовища інклюзивної освіти молоді за ініціативою ректора університет започаткував олімпіаду трьох наук (математика, фізика, інформатика). Кожен учень Дніпропетровщини незважаючи на соціальний статус та походження може взяти участь у цьому заході та перемогти. ДІТ – перший з університетів, який надає кожному учневі рівні можливості для визнання та власної реалізації.

Ініціативи університету з формування випереджаючої екологічної освіти сільської молоді вже отримали визнання на національному рівні. Цього року проект екологічної освіти учнівської молоді у моделі «Школа сільської місцевості – ВНЗ – Органи місцевого самоврядування» був представлений широкому науковому загалу в рамках виставки «Інноватика в освіті».

ДІТ по праву можна назвати флагманом випереджаючої освіти не тільки в Дніпропетровському регіоні, а й в Україні загалом. Науковців та викладачів нашого університету чекають нові звернення та відкриття...тому що добра справа, як і саме життя, почавшись одного разу не може зникнути назавжди.

Доцент Л. Яришкіна, зав. каф. «Хімія та інженерна екологія»

Мы делаем это ради вас...

В конце октября, когда на улице стало достаточно холодно, и поэтому мало кто уже готов был рискнуть вылить на себя ведро холодной воды, я поняла, что собрать больше денег, чем есть, уже не получится (на тот момент на моей карте было 535 грн 80 коп.). У Студенческого совета по благотворительным ведомостям получилось собрать гораздо больше. В результате общения с председателем Студсовета Романом Винниченко мы решили объединить все собранные нами деньги, чтобы оказанная ДИИТом помощь раненым бойцам АТО была более весомой и значимой. Далее мы уточнили, что именно нужно солдатам, и отправились в Днепропетровский военный госпиталь с двумя спортивными костюмами, теплыми спортивными штанами в количестве сорока штук и десятком спортивной обуви. Любый неравнодушный студент мог присоединиться к поездке, но, как чаще всего бывает, нас оказалось немного: я, специалист городского управления молодежи Ольга Сеножатская, председатель КДСМ Алексей Болкарев и председатель Студсовета Роман Винниченко. А дальше просто слова...

Контрольно-пропускной пункт при въезде в больницу, темноволосая девушка-волонтер с опухшими от недосыпания глазами, холодный коридор госпиталя с голубыми стенами, «сладкий стол» с чаем для бойцов, организованный волонтерами, и безграничная убогость, на фоне которой бросаются в глаза аматорские рисунки на стенах – герб Украины и надпись «Слава Україні!». Нас тут же обступают со всех сторон – здесь уже привыкли,

что слово «волонтер» означает безвозмездную выдачу необходимых вещей. Мужчины совершенно разного возраста, кто с перебинтованной рукой, ногой или головой. Но это те, кто в состоянии ходить... Простят обувь, выбирают размеры. Темноволосая девушка-волонтер, что встречала у входа, оказалось

в одном белье, которое от сырости напрочь мокрое, а сменить его просто не на что... Они нам рассказывают еще много разных историй, говорят, что у каждого жгучее желание быстрее окрепнуть и снова на передовую – ведь там их товарищи и им нужна помощь... А еще доверительно признаются, что все что

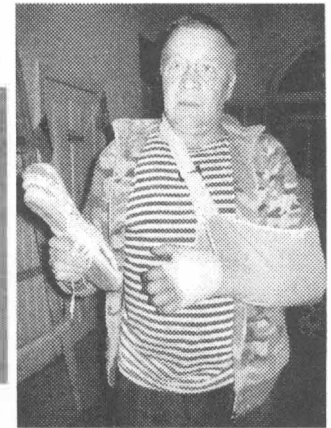
вместе в госпиталь, так и не откликнулся...

Но тут караван мыслей в моей голове остановился – боец тот, что постарше, лет около 45, заглянул так глубоко-глубоко в душу и сказал:

Нашумевшая студенческая акция в ДИИТе «IceBucket-ChallengeDIIT», которую поддержал также и ректор университета Александр Николаевич Пшинько, и депутат горсовета Гололобова Оксана, подошла к концу. Студенческий совет оказался наиболее креативным из всех участников и организовал массовое обливание на стадионе ДИИТа. Акция проводилась с целью собрать средства и оказать помощь раненым бойцам АТО. Деньги собирали в виде пожертвований на банковскую карту на имя Гололобовой Оксаны и путем благотворительных взносов среди студенческих групп, которые Студсовет фиксировал в ведомостях. Все организаторы данной акции обещали отчеты сделать публичными, а к процессу передачи помощи привлечь всех желающих. Но это лишь начало той истории, о которой хотелось поведать...

главным организатором, сразу попросила отнести вещи в «подсобку», пообещав бойцам завтра организовано раздать нами привезенные вещи. Тихонько рассказала нам, как в этой «подсобке» ночью вынесли двери, чтобы вытащить колбасу, привезенную волонтерами... Мы спрашиваем, чего не хватает больше всего, просят мобильные телефоны, любые. Тут же рассказывают, что когда после боя, раненым приходишь в сознание – нет ничего, и первая мысль сказать родным, что жив... Молодой парень также просит защитные очки, но тут же вступает старший товарищ, отрицая, мол очки жизнь не уберут, а вот теплых вещей крайне не хватает. И тут же добавляет, что ребята неделями ходят

у них есть там, на передовой, привезли и купили волонтеры... Нет ничего, что дала бы страна... И с болью в голосе добавляет: «Волонтеры закупили бушлаты, а ни один солдат бушлат так и не примерил, командиры все спрятали и обратом в тыл «Новой почтой» отправляют». Спрашиваю: «Зачем?!» А мне отвечают: «А пойдти их спроси! Зарабатывают. Кому – война, а кому – мать родная». Больно становится... За страну, за нас с вами... За тех, кто бушлаты назад отправляет, за тех, кто миллионы тратит на новый автомобиль, а 10 гривен на АТО не отдаст, за тех, кто с недоверием отнесся к благотворительной акции в ДИИТе, мол я знаю, это вы себе в карман собираете, а на предложение поехать

«Спросите нас – за что мы там стоим? Конечно за Украину, потому что мы здесь выросли и живем. А еще – за вас, за вашу мирную жизнь, за тех, кому мы нужны. Кто, вот так как вы, помогает нам, порой отдавая последнее». А потом вытер грязной ладонью мокрые глаза и ушел, оставив каждого наедине со своей совестью...

*Гражданка Украины
Гололобова Оксана*

Краще мандрувати!

Група студентів ДНУЗТ у складі Бойлука Івана та Орлова Артема (гр. 243) і Варнави Наталії (гр. 224) здійснила похід Мармарошським гірським масивом, що на Закарпатті. Під час походу було підкорено вершину Піп-Іван Мармарошський (1937 м над р. м.). Всього в поході взяв участь 21 турист – представники Львова, Києва, Вінниці, Франківщини, Кривого Рогу та навіть Краматорська. Очоловав групу досвідчений львівський інструктор Сергій Олександров.

Всього автомобілем і пішим чином було подолано 17 км шляху. Надвечір група розбила табір на полонині Лисичій. Інструктор Сергій зготував вечерю (весь тягар приготування їжі він як найдосвідченіший завжди бере на себе), після

чого туристи завогнишем, як у піонер-таборі, перезнайомилися один з одним.

Наступного дня мандрівники змогли споглядати схід сонця над Карпатами, а після сніданку вирушили на підкорення гори Піп-Іван. Була чудова погода. З вершини можна було побачити територію Румунії як на долоні. Під час спуску вдалося скупатися в холодній і бадьорючій воді дуже малою і кришталево чистого озера на висоті біля 1500 над р. м.

Ввечері туристи змогли споглядати ще й надзвичайно мальовничий захід сонця над Карпатськими горами. А вранці третього дня подорожні група збрала намети і почала п'ятигодинний спуск в Ділове тією самою дорогою, якою і був здійснений підйом.

Пошастило побувати в знатному місці – географічному центрі Європи, яке як раз в Діловому і знаходиться.

Це були надзвичайні дні єднання з природою!

P.S. Для людей, що цікавляться, радимо відвідати в соціальній мережі «vk» групу «Знайомство в горах з горами і між собою».

Орлов Артем, гр. 243

Кращий студентський проект

В рамках ділової програми третьої Євразійської Виставки ЕкспоСітіТранс-2014 пройшла заключна сесія міжнародного молодіжного конкурсу: «Кращий студентський проект з розвитку громадського транспорту».

Всього на конкурс було представлено 13 проектів з ВНЗ Москви, Санкт-Петербурга, Дніпропетровська та Казані.

За результатами Конкурсу II місце зайняв проект студента групи 450М Дмитра Різванецького «Оптимізація функціонування міського транспорту шляхом впровадження інтелектуальних транспортних систем (на базі міста Дніпропетровська)». Науковий керівник – доцент кафедри «Станції та вузли» Мозолевиць Григорій Якович; консультант – доцент кафедри «Управління проектами, будівлі та будівельні

матеріали» Гордєєва Інна Олександрівна.

Високу оцінку проведенню конкурсу дали Генеральний секретар МСОТ Алан Флауш, керівник молодіжного фонду МСОТ У4РТ Алесандра Горніні та директор ГУП «Мосгортранс» Євген Михайлов, висловивши при цьому сподівання, що подібні заходи будуть продовжені в майбутньому і привернуть увагу сотні молодих людей до вирішення злободенних транспортних проблем міст.

Несподіванкою стало рішення пана Михайлова відправити переможця конкурсу Фролова Дениса на конгрес МСОТ в Мілан за рахунок коштів ДУП «Мосгортранс», а гроші, виділені молодіжним фондом МСОТ для цього, передати іншому фіналісту, який посів друге місце Різванецькому Дмитру з Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту ім. акад. В. Лазаряна. Таким чином, Дмитро представлятиме наш університет на 61-му Всесвітньому конгресі МСОТ, який відбудеться в Мілані в червні 2015 року.

Г. Мозолевиць, голова ради молодих вчених університету

Засновник і видавець – Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна
Газета виходить щомісяця українською і російською мовами
Редколегія: Марченко Л. В. (редактор), Гончаренко О. М. (комп'ютерна верстка), Врублевська О. М. (коректор)

Адреса редакції та видавця: м. 1201, вул. Лазаряна, 2, м. Дніпропетровськ, 49110
Контактні телефони: +380964696009

Е-пошта: today@diit.dp.ua

Свідчення про державну реєстрацію суб'єкта видавничої справи ДП № 1071 від 27.05.2003 р.
Тираж 500 прим.
Газета випускається на благодійних засадах, розповсюджується безкоштовно

© ДіІТ сьогодні 2014